

дарче. Червената черга въ колата съзрѣха. Единѣтъ измука, после изпрѣхтѣха. А баба изписка, хукна къмъ рѣката и, доде я видя, прецапа водата. Отвждѣ викъ нададе:

— Слушай, Патилане-е! Обръщай колата! Въ града ще се върнемъ. Не ща да дивѣя тука по селата!

Пъкъ азъ ѝ отвърнахъ:

— Нѣма, бабо, нѣма-а! Нѣма да се върнемъ! Всички патиланци на смѣхъ ще ни взематъ! Моятъ кракъ юнашки назадъ не пристѣпя. Нищо, че безъ време тука се окжпа! Върни се презъ моста! Страшното замина. Ела, че ни чака тука чичо Коста, дето ще живѣемъ въ неговата кжща!

И съвзе се баба, па назадъ се връща.

Запрѣхме колата край кжщурка бѣла. Почнахъ да стоварвамъ на баба нѣщата. Струпахъ се скоро край мене децата. Взеха да помагатъ. И като ги гледахъ, презъ ума ми мина: „Ехъ, че юначини! Ставатъ за дружина! Безъ игра и тука нѣма да се мине! Смѣхъ и тичъ ще падне край рѣката шумна, по тия чукари!“

И сжщата вечеръ си избрахъ другари.

Но за тѣхъ, Смѣхурко, после ще ти пиша. Сега стига вече.

Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятель вѣченъ:

Веселъ Патиланчо.

